

WAT OVERBLIJFT IS NAAMLOOS

WAT OVERBLIJFT
IS NAAMLOOS

roman

Tom Cornu

2015
BRAIN BOOKS
UITGEVERIJ DE BROUWERIJ
MAASSLUIS

Voor Machteld

© 2015 Tom Cornu
www.tomcornu.be

Omslagontwerp Linda Hirzmann
Auteursfoto Rob Hilz

B R A I N B O O K S
www.uitgeverijdebrouwerij.nl

ISBN: 978 90 78905 81 3

NUR: 301

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door printouts, kopieën, of op welke andere manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Het geeft niet dat u meeluistert. Af en toe moet ik mijn gedachten verwoorden. Luidop. Ik denk dus ik ben, is voor mij onvoldoende. Geef mij maar een publiek.

‘Wees welgekomen in de wereld van Lea Smolders. Veiligheidsgordels zijn aanbevolen. Turbulentie is eerder regel dan uitzondering. De lucht is hier soms zo ijl dat de dingen hun vorm verliezen.’

Men zegt dat het vandaag woensdag is. Een uur geleden verliet ik een massief gebouw. Beton en voltapijt. Zelfs de lucht was er niet luchtig. De reden van mijn bezoek was ook gewichtig. Lea Smolders, actrice bij benadering, bood zich vrijwillig aan voor psychologische en andere testen met als doel het verkrijgen van een job als medisch afgevaardigde bij een gerenommeerd farmaceutisch bedrijf.

Vragenlijsten zijn mijn ding niet. Vragen roepen vragen op. En de klok tikt. Onnoemelijk luid. Zwart op wit. Zoals elke vraag vijf mogelijke antwoorden heeft en nooit het mijne. Gelukkig was er ook nog een gesprek. Praten is mijn ding.

Ik had me voorgenomen om te sprankelen. Godverdomme wat zou ik sprankelen. Lea, expert in verdovende middelen. Lea, de menselijke bron zelve. Een bodemloos vat waaraan elke psychiater zich kan blijven laven. Daarenboven actrice.

U zegt maar, zij praat na. Met flair. Dynamisch. Als Lea uw geneesmiddelen vertegenwoordigt dan wordt dat toppie. U moet Lea aannemen. Lea gaat morgen het contract van een huisje tekenen. Zonder loonbrief geen contract. Zonder contract blijft dochter Ifi bij grootmoeder wonen. En grootmoeder heeft grote ogen, grote handen, grote tanden.

GOD BEWARE ME. Vergeef me dat ik schreeuw. Sommige gedachten zijn ondraaglijk en moeten met extra kracht uitgestoten worden. Daarenboven knaagt mijn knie van de val.

Hier sta ik dan. Voor de woning die me gebaard heeft. Zwijgzame steenmassa. Binnenin wacht mijn familie. Mama Dora, dochter Ifi, broer Stefaan. Afspraak voor het diner: zeven uur. Het is tien na zeven. Mijn moeder heeft al tien maal op de klok gekeken. In de ijskast wachten de bordjes vismousse. In de oven gaart de lamsbout. Ik kook vanbinnen. Straks zal ik verkondigen dat ik een job heb. Dat het tijd is voor Ifi om naar huis te komen.

Ik haat het dat ik te laat ben. Ik ben altijd te laat. Maar alvorens hierheen te racen, moest ik nog naar Sint-Pietersnieuwstraat, de voorlopige thuis van Ifi en mij. Op zoek naar kauwgom om mijn rookadem te verhullen. Al twintig jaar wenst moeder in mijn onschuld te geloven, vandaag zal het niet anders zijn.

Vijf neerwaartse trappen tot in ons hol, ons nest. 'Onze hel' volgens Ifi. Ze was nooit gewonnen voor de kelder-verdieping. Onder de grond leeft het ongedierte. Door het raam kijkend, wordt je kop er door passanten afgetrapt. 'Kijk mama,' wees ze een van de eerste dagen naar de vochtvlekken op de muren. 'Het water loopt binnen. We zinken.' Ifi is grappig.

Nu ik de woonkamer doorkruiste op weg naar haar slaap-

kamer, vonden haar weken oude woorden weer hun weg naar mijn oren: 'Ik ga bij oma studeren, het is daar rustiger.' Even hield ik halt. Op zoek naar voorbijrijdende trams, irritante winkelbellen, een buur met een voorkeur voor dubstep. Het enige wat ik hoorde was mijn onuitgesproken antwoord. Doe dat niet.

Mijn moeder, mijn moeder, mijn moeder is een heks.

Ze sluit je op, ze mest je vet.

In haar peperkoekenhuisje.

Heks. Heks. Heks. Seks. Seks. Seks.

Ifi is niet zelf op dat idee gekomen. Om hier weg te gaan. Het is er geplaatst. Achteloos. Door een expert met levenslange ervaring.

Ik haastte me verder naar Ifi's kamer. Aangezien mijn dochters mond steeds zwijgzaam is, maar nooit stilstaat, zou daar kauwgom te vinden zijn. Nerveus doorzocht ik de laden van het antieke bureautje, verontrustte de ordelijke stapeltjes op het wandrek. De kamer was stil en koud. Mijn inbraak had de geladenheid van een museumbezoek. Hier woonde, sliep, studeerde Ifi Smolders. Verleden tijd.

Met een klap sloot ik de deuren van de kleerkast en liet me uitgeput op het bed vallen.

Ik staarde naar de overstaande muur. Vanuit de rechter bovenhoek kronkelde een lappentapijt van potloodtekeningen neerwaarts, een grote schimmelvlek verbergend. Op elk blad, met enkele strakke lijnen, een frêle, naakt lichaam. Engelen neerdalend uit de hemel. Vallend eerder. Broos en weerloos.

Met Ifi komt het goed. Ifi heeft talent. Toen ze zes was te-

kende ze grootmoeder Dora. Aan de ene hand mij, aan de andere zichzelf. Bovenaan de obligate zon. Voelbaar brandend.

Ik veerde recht. Er moest hier GODVERDOMME toch ergens kauwgom te vinden zijn. Mijn linkerwang tegen de koude grond gedrukt, speurde ik onder het bed. Helemaal achteraan, nonchalant tegen de plint geleund, ontwaarde ik het zo fel begeerde pakje. *Cherry taste*.

Ongedurig schudde ik het doosje. Pas bij de derde schok schoof een in zilver verpakt item onwillig naar buiten. Hoewel de vorm en lay-out me niet onbekend waren, duurde het even voor ik me realiseerde dat dit ding niet in mijn mond zou verdwijnen. Het gekartelde ding dat ik tussen mijn vingers ophield, was bestemd voor een heftig kloppende jongeman. De verpakking voor een portie beest. Mijn zeventienjarige dochter had een condoom gekocht en voor haar bemoeizuchtige mama in een doosje kauwgom verborgen.

Ik lachte. Eerst hikkend, dan gierend. Dit was komisch, toch? Studeren, mijn gat. Rollebollen, zij nat. Ifi heeft een vriendje. DAAROM is ze bij grootmoeder ingetrokken. Een kelderverdiep bood te weinig privacy. Dan beter een gigantisch herenhuis met een hardhorige grootmoe. In het nieuwe huurhuis zal er geen probleem zijn. Als Ifi wil, kan ze een dubbel bed op zolder plaatsen.

Ik draafde naar buiten. Soms komt alles goed. Het diner zou in alle redelijkheid verlopen met een gunstige uitkomst als gevolg. Het was kwart voor zeven. De benen één versnelling hoger en Lea zou op het afgesproken uur het ouderlijke huis betreden. Er zou zelfs tijd zijn om de adem te laten bedaren alvorens de bel in te drukken.

Mijn iets te zware dijen dreven mijn fiets moeiteloos door

de Gentse straten. Ik zong en lachte naar de voorbijflitsende wereld. Een freule op de paardenmolen.

Het moet mijn euforie geweest zijn dat ik niet lette op de tekens: de verloren handschoen op de vensterbank, de zwarte kat stoïcijns ernaast. Ik daverde ongeremd de helling af, recht op de groene Mercedes die bruusk zijn neus uit de zijstraat stak.

De knal en de val. Of eerder de tuimeling. De rolpartij. Net ervoor het tevergeefse dichtknijpen van de remmen. Dan de overgave aan het onvermijdelijke.

Verblind door de koplampen zag ik niets, maar het snelle tikken van leren zolen op het asfalt deed me vermoeden dat de toesnellende man van aanpakken wist.

‘Juffrouw. Juffrouw!’

Ik hield mijn ogen gesloten. Het was te vroeg om terug te keren naar de wereld. Het helle licht. Met daarachter het vermoeden van een andere, onzichtbare wereld, binnen handbereik maar onbereikbaar. Een betere wereld. Onbetwistbaar.

Als studente aan het conservatorium glipte ik soms een lege theaterzaal binnen. Ontstak een spot. Tastte, centraal in de spot, de grenzen van mijn wereld af. Af en toe verdween er een vinger. Een hand. Nooit meer. Het was voldoende te weten dat er ergens meer ruimte was. Het hielp om de adem in te houden. Zichtbaar werd de andere wereld nooit maar wel tastbaar. Reëler dan de dagelijkse waan. Hoe langer zuurstofloos, hoe sterker het effect. Op een dag was de droom heel nabij. Ik kwakte op het houten podium neer en werd ‘gered’ door Jeroen.

Ook nu werd ik zacht aangeraakt door een mannenhand. Zoekend. Gerustgesteld door het kloppen van mijn bloed.

‘Juffrouw. Hoort u mij?’ Indringend. Als ik niet meteen reageerde zou hij beginnen knijpen. Of erger. Met zijn kneukels over mijn borstbeen raspen.

Ik opende mijn ogen. Mijn blikveld werd gevuld door een grijzende, gladgeschoren veertiger. Het verleppende lichaam verstopt in een tweedelig uniform.

‘Lukt het om op te staan?’

Tot deze woorden had ik wonderwel nog niet stilgestaan bij de consequenties van de botsing. Eerder had ik mij laten drijven op de roes van gratis endorfine. Nu monsterde ik de ravage. Mijn beide nylons waren opengereten. Bloed was uit mijn lijf gelopen en had in een mengsel met stof en verdroogde hondenstront mijn nieuwe jurk verwoest.

‘Durf me niet aan te raken!’ schreeuwde ik de man toe. Hij had me aangerand. Midden in mijn triomftocht had hij me uit de running geramd. Als een ongenaakbare had ik voor mijn moeder willen verschijnen. Het bloed, het vuil, de gaten zouden alle kracht aan mijn zegeboodschap ontnemen.

Ik verwachtte dat hij zou terugdeinzen, het misschien zelfs op een lopen zou zetten. Hij trok zijn hand weg maar bleef ter plaatse.

‘U bent geschrokken en ik ben geschrokken,’ zei hij zeer oprecht. ‘Ik hoop dat ik u niet te ernstig verwond heb.’

Vloekend krabbelde ik overeind. Ik moest hier weg. Een pijnscheut knalde mijn rechterknie onderuit en ik kon niet anders dan steun zoeken.

‘Gaat u even met mij mee naar huis, dan zal ik u onderzoeken.’ Zijn twee grote handen omvatten mijn ellebogen alsof hij me niet enkel ondersteunde, maar zonet heldhaftig uit het slurpende moeras had getrokken. Als ik niet oplette,

kwam er een arm rond mijn middel, een knedende hand op mijn kont. Zijn haastig toegevoegde ‘Ik ben arts’ kon het oneerbare van zijn voorstel niet verhullen. Bloot vel door een kapotte nylon, bloed voor de haai. Deze barbaar zou pas rust vinden als hij hem er helemaal ingeramd had. Pas dan kon de beschaving weer beginnen. De afkeer moet van mijn gezicht te lezen zijn geweest, want hij sloeg zijn ogen neer.

De situatie begon iets onhandigs te krijgen. Hier had ik geen tijd voor. Het tikken van de wijzers was inmiddels vervangen door een alarmerend klokkengelui. Zeven slagen.

‘U kan me loslaten en mijn fiets rechtzetten.’

Mijn transportmiddel bleek minder gehavend dan mijn panty. De dokter zei nog van alles maar ik luisterde niet meer. Waarschijnlijk probeerde hij me nog over te halen. Ik heb het kaartje aangenomen dat hij me toestak ‘in geval van’. Ik denk niet dat ik nog iets geantwoord heb. Mijn benen begonnen weer te draaien. Vleesmolens. Mallemolens. Ik mocht niet te laat zijn.

En hier sta ik dan. Aan het water. Voor het gigantisch herenhuis dat mijn familie omsluit. Ik ben er geraakt, zou je kunnen zeggen. *Mission accomplished*. Mijn zeventienjarige dochter wenst rust. Ze krijgt een doorsnee huurhuis en een moeder met een job. Waarschijnlijk toch. Als alles goed gaat. Geen honderd procent zekerheid. Maar met zekerheid koop je niets.

Rest mij nog aan te bellen en hun starende blikken te trotseren. Onomwonden de triomf op te eisen. Mousse en bout het keelgat door te laten glijden om volledig verzadigd naar huis te keren. Ifi aan mijn zijde.